

Mikus Anikó

RÜHES KUTYA

2017-09-25 | NOVELLA

Felesége halála után az öreg végképp elvadult. Ahogy a tetőtérbe vezető lépcsőről lezuhant az asszony, rögtön pusmogták, hogy erre Sandri bá' is rásegített. Be is vitték a rendőrök, de néhány óra múlva elengedték. Hazafelé pocsolyarészegre itta magát,

meztelen fenekét veregette a kerítés mögött leskelődő szomszédoknak.

– Sülümülü ümbülü! Ha a seggembe’ nyelv vóna és beszélni tudna, nagyobbakat szóna, mint tik!

Házról házra jártak a nyomozók, mindenki azt mondta, sokat marták egymást. Ha Sandri bá’ ölelgetni akarta Csöpi mamát, az elhajtotta:

– Kellesz a kutyának! – kiabálta, és repült minden keze ügyébe akadó.

– Nekem ne ugass, te csipszar, alád csapok úgyis! – ordított vissza az öreg.

agyonajnározta

Hajdan, mikor már nem is reménykedtek benne, kisfiuk született, és Csöpi mama agyonajnározta. Az ipari iskola után a gyerek elköltözött otthonról, valami férjes asszony szédítette el. Később egyik nőtől a másikig hurcolkodott, néha küldött képet magáról meg az aktuális haverináról. Csöpi mama a fotókat gondosan fölrajzszögezte hálósobájukban, lefekvés előtt sorra simogatta.

– Kép van, gyerek nincs, ez van, oszt jónapot! – morgott Sandri bá’.

A temetés előtt a fiút is meghallgatták a rendőrök, azt mondta, ritkán járt haza, nem tud semmit a balesetről. A vizsgálat végül kizárta az idegenkezűséget, megszüntették a nyomozást.

Az öreg hetente egyszer bevásárolt a kisboltban. A felesége után maradt gurulós táskába pakolta az olcsó, petpalackos borokat, és köpködve, szentségelve húzta. Hátizsákjába tojást, szalonnát, olcsó konzerveket, tartós kenyeret, hagymát dobált. Ha kapott friss lecsókolbászt, hazafelé elrágcsálta, borral leöblítette.

Szemizombénulása miatt fejét felfelé tartotta, részegen gyakran elesett. Ahova puffant, ott aludt. A környékbeli kamaszok vihogtak. Ha megöntöznék Sandri bá’-t, kikelne rajta a retek.

Amikor a kutya felbukkant, szakadt az eső. Sandri bá' napok óta nem ivott, remegett a feszültségtől. A boltba érve lekapta az első műanyag palackot, kibontotta és meghúzta. Kétrét görnyedve, csukott szemmel kapkodott levegő után. Kint zuhogott, az eladók nem piszkálták. Megvette a szokásos dolgokat, az esőt átkozva elpakolt. Kolbással a kezében, feltartott fejjel lépett ki az üzletből. Ott ült a kutya, magasra emelt fejjel nagyokat szippantott a levegőbe.

– Azanyádat, hogy csúfolódsz velem, te rühedék!

Feléje csapott a kolbással, lábával is toppantott. A kutya rutinosan elugrott, szeme sem rebbent.

Az öreg nehézkesen vonszolódva elindult, nyíratlan haja ázottan simult nyakára. Egy-egy harapás után lelógatta kezét, az utolsó falat kolbászt megszerezte a kutya.

– Hóhohó, te aztán az ördögnek is nekimennél, mi?

Leguggolt, gurulós táskájából előráncigált egy palack bort, lökdöste a kutya felé.

– Itt van-e, igyál! Gyer'ide, nem kopasztalak meg!

A sovány, sebes kutya mellső lábaival lehasalt, fenekét vidáman felnyomta az esőben. Ugrált az ember körül. Sandri bá' próbálta elkapni. Kenyeret kotort elő hátizsákjából, odavetett egy darabot a kutya elé. Az felkapta, elszaladt vele.

– Na, ez se papolt sokat! – legyintett utána az öreg.

Mire hazaért, ráhúlt az ing, iparkodott volna befele, de éber pofával, remegő bőrrel ott találta a kutyát a kapu előtt.

– Nézzenek oda, hát már ebéd is kéne, mi? Hogy a halálba tudtad, hova kő' jönni, te!

Kinyitotta a kaput, füttyögött, cuppogott hátra, de a kutya nem mozdult. Szánta az ázott, sovány állatot, kiabált neki az ablakból is, hiába. Elpakolt, lefeküdt aludni. Késő délután ébredt, addigra elállt az eső. Felbontott egy konzervet, lábosa kotorta, odatette melegedni. Kinézett az utcára, nem látott senkit. Elcsoszogott a ház hátsó ajtajához, kitérte, ott ült méternyire a kutya.

– Kurvaélet, a szemem kivered! Hol az anyádba jöttél be, mi?

Megugrott az erős hangra a kutya, dióbarna szemét le nem vette az emberről. Sandri bá' kiszedett pár kanál ételt egy tányérra, tördelt bele kenyeret, másik tányérba vizet eresztett. Az eb mohón evett, ivott, aztán pacsira emelte a lábát.

– Na, ettél, ittál, mehatsz is! – legyintett feléje elérzékenyülve az öreg.

A kutya játéknak vette, vidáman forgott párat maga körül, majd lehasalt. Sandri bá' kihozott a konyhából egy széket, lába mellé tett két liter bort.

– Jó'vanna, akkor beszéljünk! Most mondd, Csöpi, hogy a kutyának se kellek! – hadonászott az ég felé. – Ez legalább csöndbe' van itt nekem, a te szád meg be nem állt, csak beszéltél folyton! Még ha szépet is mondtá' vóna, de csak a szidalom hullott rám, akár a rohadt a'ma! A gyereket meg nyaltad-faltad, aztán itt van, mi lett a vége, mi?

Lába közé kapta az italt, megütögette az oldalát.

– Vallatni lehetne ezzel a csigerrel, olyan szar, de bebaszni jó lesz! Hát idefigyelj, elmondom én neked ezt az egészet!

csak dugdosta a pénzt

– Honnan a francból evett ide téged a rosseb, mi? Minek jöttél? – nézett le a kutyára. – A gyerek is csak akkor jött, ha pénz kellett neki! Tőlem aztán hiába kért, vödröt azt adok, amiben elhordhatod magad! Az anyjának meg nem használt se nyakleves, se szép szó, csak dugdosta a pénzt a kezibe'! Még ha jött vóna máskor is, de megesett, hogy karácsonykor se toltta ide a pofáját! Ember az ilyen? Az anyja meg kisírt szemmel verte a hátamat, kerítsem elő neki, mert szétvág!

A kutya két mellső lába közé fektette fejét, hátsó lábát kinyújtóztatta. Továbbra is figyelmesen nézett az öregre. Sandri bá' elnevette magát.

– Akár az ólajtó, úgy elterültél itt nekem, te! Csak tudnám, hogy evett át a rosseb a kerítésen! De ha már átevett, igyunk rá!

Combját csapkodva rázendített.

– Haragszik rám az asszonykám, bort miért iszom? Azt tartaná helyesnek, ha megfőzné levesnek! Mindegy nekem, iszom-e, eszem-e, csak egy a fő: bor legyen!

- Kussoljon el, Sandri bá! - ordított át valaki a szomszédból.

- Kussolok majd eleget, ha elkaparnak! - ordított vissza.

Szájára tett ujjal, pisszegve hívta a kutyát.

– Gyer'ide közelebb, na! Itt a környező füleket sérti ám a hangos szó meg az igazság! Éjfél is elmúlt, mikor ránk verte a kaput a gyerek, majd' a hűdés jött rá Csöpire! Nem láttuk hónapok óta, de úgy lépdelt mihozzánk befele, mint akinek jussa van. Mondtam is neki, mirevaló ez a nagy mellény, fiam?

A kutya maga alá húzta hátsó lábát, lökött magán egyet előre, orra Sandri bá' cipőjéhez ért.

– Ha megérjük a holnapot, elviszlek lódoktorhoz. Akárhol is vótál eddig, cudarul bántak veled, csupa seb vagy, te zsvány. Mint belül én, de azt nem gyógyítja meg egy doktor se. Az anyjának, mindig csak az anyjának kuncsorgott a gyerek, mert tudta, tőlem legfeljebb egy maflást kap! Az persze adott neki most is, de nem vót elég. Hadrikált itt összevissza, hogy sokkal több kéne, mert verőembereket küldtek a nyakára a tartozásai miatt. Hát a házam nem kéne, fiú?

Sandri bá' kezét a kutya fejére tette. – Sok felejténivalód lehet neked is, mi? Csöpi futott a lakásban a gyerek után, az meg csak emelgette a vasalt holmit a szekrényekben, biztosan ott tartjuk a dugipénzt. Adjunk csak mindent oda, majd megadja! Lófasz volt nekünk, nem dugipénzünk!

– Pofa be öreg! – ordított át megint valaki a szomszédból.

A kutya felpattant, feltartott farokkal rohant a hang felé. Nem ugatott, némán, feszes lábbal állt a kerítés mellett. Néha hátrapillantott az öregre, mintha parancsot várna. Sandri bá' meghúzta a palackot, táncikált a szék körül.

– Boldogtalan az az anya, kinek a fia haramia! Mert nem tudja, mely órába esik a csirizes tálba!

Visszaszaladt a kutya, pacsira nyújtotta lábát az öregnek. Sandri bá' elfogadta, de inkább csak megkapaszkodott benne. Visszahuppant a székbe, két kezével simítgatta hosszúra nőtt haját.

mért akarta volna?

– Trappolt aztán felfele a manzárdba is kotorászni, hátha oda dugtunk valamit. Menjél csak, menjél, addig se leszel idele! Csöpi meg a lépcső alján

óbéogatott, nincs ott semmink, gyere le és egyé' valamit kisfiam! Az a vadmarha szétdobált fönt mindent, Csöpi közbe' felért a lépcső végibe. A gyerek meg indult lefele, mint a dúvad, elsöpörte az anyját. Pont a lábam elibe zuhant. Nem mondom én, hogy le akarta lökni, mert mért akarta volna? Rám ordított, hívjam az orvost, mondjam, hogy megszedült, és úgy esett le. És ha jól akarok, felénk se járt hónapok óta! El sem gondoltam, mekkora a baj, csak csináltam, amit a fiam mondott.

Sandri bá' meglötyögtette a palack alján lévő lőrét, levágta maga mellé a földre. A kutya nyikkanva arrébb vetődött.

– Mit pityogsz, nem bántalak, te! Várjál csak, hozok bentről hűtöttet.

Kifele mórirkálta magát a kutyának.

– Igyál egy kis ecetet, attól jön meg az eszed!

Valahonnan ordítottak, hogy kuss legyen. Visszaült az öreg a székbe, fejét hátra húzta a részegség. Maga mellé tette a bort, tenyere alá bújt a kutya. Ültek csöndben, sokáig. Sötét volt, mikor újra eleredt, s ők összeszokottan mentek be a házba.

kép | shutterstock.com